



Roman Krištof

(nar. 1965)

Je zastoupen v ineditním sborníku brněnské poezie osmdesátých let *Uprostřed průmyslové noci* (Větrné mlýny, 1996), v antologii *Krátká báseň* (Protimluv, 2020), v ročenkách *Nejlepší české básně 2018* a *2019* (Host); v prostředí internetu publikoval v *Nedělní chvílce poezie*, *Polí5*, *Ravtu*, *Herberku*, časopisecky v *Tvaru*. Prvotinu *Střelné básně* vydal v nakladatelství Druhé město (2019). Živí se jako výzkumník v sociálních tématech (v současnosti na MPSV) a je baráčkem na česko-moravském pomezí Vysočiny.

Soubor *říší jítí* je komponován z devatenácti pásem básní z let 2019 a 2020, mnohé z nich prošly sítím autorova facebookového profilu coby deníkový záznam.

říší jíti

oblaka tahají stíny po zemi
jak rybáři sítě ve vodě
běda uvázneme-li

-

zasuté cesty na zemi
vidíš jen z oblohy

staré cesty oblohou
vidíš jen ze země

když přidáš plyn

-

umřítí v září odpoledne
stíny jsou krásnější stromů
takovou říší jíti

-

zbavení smyslu
pak zbavení smyslů
jak země míří do nebe
my do země

skrze nahotu

jak padá listí
víc a víc sedím nahý
na terase
před zraky jiných

-
odhalují se okna sousedního domu
budeme na sebe patřit
a patřit si celou zimu
skrze nahotu třešně
a jasanu

-
stažení svahů ve větru
čeká na snůh. ticho obklopí
na terase nepoklizené nádoby

-
nehodící se škrtněte.
na formulář padl list.
škrtnul jsem pomalu
všechno. není proč
s sebou házet

strnulost kolem

pomalou zasouvá se krajina
přes zpětná zrcátka
až k pumpě srce

-
zapadlo slunce
v každé knajpě
zapomenutý host
spí čelem. přichází
nahé číšnice
hledí ho po vlasech
hledí na východ

-
zrychluješ ve tmě
strnulost kolem
blyští jen
očima zvěře podél
zařadíš volnoběh
silnice pomalu zastavuje
vysedáš
pod vyhouplým sluncem
krajina jede
bojíš se udělat
za pachový ohradník
krok

až na omam

houby stvořily náš svět
vemte na to jed
smrt byla ještě mladá

-
jidášovo ucho v lese naslouchá.
obloha vymetená virem
od strojů. je ticho.
napitá klíšřata odpadávají z těl.

-
v lesích pach tropu
citrusových hájů
muchomůrek citrónových
těžký pech
zhoubnosti

až na omam

-

k pŭlnoci roztáhneš ruce
točíš uděláš kruh
pohlédneš dozadu
z čtvera obličejů

krásy torz

v dávno zbořených domech
strhnutých náhle jak šaty v létě
stále spolu s ní
dívajíc se na ni
jak spolu sní
v zdech co
už nejsou
vzdech

-

lehneš si na louku
nebe zarůstá
trávou po ústa
stáhla si ruku
až do ramene
znalá krásy
torz

-

játra tvrdnou
orlové nikde
v ledvince doklady
sypeš holubům

-
nahotu zvěře porušují
psíci v oblečcích

pohne se sůl

stroje v polích víří prach
v sloupy. v žáru bůh z dávna
dupe jimi.
sklizení jděme
hledat kým jsme nebyli
ač v umdlení těl je vněm
v němž jsme chyběli
lačně vepsán

-
náhle pohne se
sůl. zvedneš ubrus
pomalu stulíš
pod něj hlavu

-
vrací se vrány
srkneš polívku
víš se to nemá
pírka z úst
vytáhneš

-
zíráš na ptáka, poskakuje
chceš v jeho oku zírát na sebe.
pak rád bys zpátky, ale nejde to
poskakuješ

dům, jeho pohyby

dům, jeho pohyby, natažené dlaně podlah
sevřená pěst sklepa, jazyk schodiště
plazí se hádek služebník k misce mléka
mluvíme uměle
abychom se nepovyšovali
v nízkostech

-

dřas přikládá do otevřených kamen
když nejsme doma
zhaslá karma
plive plyn

-

co má drápky
má i dvířka
křídlem divení
k otevření

-

oblud měsíc na hřbetu polí
začároval to tady
odtud každý živý
se svou rolí

mrazák se vzdouvá

tělo ti už nepatří
děcko žere čas i vlasy
jdeš kouskem nebe občas v noci
ale to se ve dne nenosí

ticho plave po přátelích
mrtvých neuž máš už parte
mrazák se vzdouvá plný masa
pod magnetky

-

utrheš si od úst
porůznu pak trháš
děti rostou
nakonec jdou bez úst

-

díky bože že usínáš mi
ruku na hlavě hlavu na rameni
díky bože že jsi. občas dítě

-

lžeš si do kapsy
pak v ní hledáš kapesník
pak hledáš co
vlastně
utřít

nikdo nevykřikne

začátek září
přikládám do kamen.
jako bych tam i kloučka házel
po cestě do školy
pro trochu tepla

-
já myslela, že už s odjel
drmolí babička na hlídání, chodí ve tři ráno po domě.
až po páté přece, běž spát a neblázni, říkám
jako by se dal počítat čas.
jako bych ve snu už nebyl
na cestě.

-
víc a víc s těmi
co už to mají za sebou.
občas pohne se obraz
spadne magnetka.
nikdo nevykřikne.

-
padají hvězdy nad vysočinou
spolu donekonečna
stačí pár kroků
krátce

podobá se bohu

ve svých snech
ptáci nemohou vzlétnout
a lidé létají. však
celý život všem jde
o život. na nebi
ráno zastíní naše hvězda
jiné hvězdy. ale
je jen jedno světlo
a život je jen jeden
život. ptáků i lidí

-
snění bílých zvířat v mlze
podobá se bohu jeho běhu
nejspíš vidíš jen šmouhy
ne nepodobné smíchu

-
míjím pahýly stromů
pořezaných ve výši prsou.
to uvidím po chvíli osadu.
už přibíhají čokli a děti.
rostou po vodě s cukrem
jak z vody

do posledního oka

každou chvíli otravují
neustálé budoucí
splášky minulého.

zbav od zlého
zůstaň mezi námi
pane mžiků.

až do posledního
oka.

-
když seznamují se malé děti
nedívají se na sebe přímo
tlučou třeba klackem do země
hází věci
moc se vlastně od té doby
nezměnilo

-
o touze jsme tu
k čemu pohled?
nalep známku
pošli

zrnkem přesýpacím

nemlč na mě
něco si říkám
u tvých muk v poli
křížem krážem

-
hrubé záplaty
něžné rány.
nebýt sami
ani zrnkem.
přesýpacím

-
přeju ti
spoustu perutí
jak dítě vidět do snů,
být jimi pelem na křídlech.
pomažeš úd. máváš.
letíš.

-
přišel jsem, anebo se vrátil, nevím.
stádo slonů překračuje sny tak jemně

čas bez prostoru mizi

nejsou pravidla milosti.
jen požadavek čistého srdce
tak čistého, že by nemohlo ani bít
se stále opakuje

-

nic není jak se zdá
ale když zdá se nic
budíme se zpoceni
nejde si vzpomenout

-

čas bez prostoru mizi
jak ztrácíme těla
ze scvrklosti
uniká

-

vstoupíš dvakrát do stejné řeky
už u jezu čeká běs
zlomky čte si

tak lehce

matrjošku loupeš
cibuli krájíš
rukou zpod sukně
saháš na srce
nejsou vše trny
co taháš si z paty

-
svítí po nocích
obtisknuté pohledy.
pruhy po plavkách
na svléknutém těle.

-
uprostřed peřin
jak pelicháme
jsme sami brčkem
náhle

-
uvnitř mladých holek
komíny kouří
přímo do srce
tak lehce

měříš hrábnutím

poznáš se v potkaných.
směješ se, opakuješ gesta
padají do kapsy. měříš hrábnutím.
jsi tam i ty.

-
mluvíme s mrtvými
v žáru poledne s touhou.
hvězdy za dne uvidíme
až zhasne slunce.

-
vztah k uzlu.
tah štětce
sklon
písma.
lehký opak
tíhy.

-
chytíš čelo
přitiskneš hudbu
olízneš známku
prsty ze schránky
vytáhneš včas

při pracovním pohovoru

neutaženým
kohoutkem spíš
minulé slasti
kapou.
špinavé nádobí
cinká.

-
snít ve snu tak obyčejně
jiní žijí tak život v bdění.
mrtví jemně kladou
pod mák svůj stín.

-
po vzlétnutí nevíš
jak snést se.

zbyla touha po kytce
v ústech
při pracovním
pohovoru.
ptáci klovou do vlhka.
přešlapují.

-

nemůžeš obstarat úplněk
ochraňovat odražené světlo
nemůžeš jen tak
zavařovat

blíží se válce

žebry sázkou na ticho
rytmem srdcí visí ctitelky shibari
znakem motýla do sbírek japonérií

-

těla vědomá naplnění
vnímaná obrazy mistrů
v karanténě nepotkaná
tečou mi v očích jak slzy

-

přebíráme vidění
hrách čočovici
v každé z misek
pár očí žádá
slyšení

-
tenký led rána
rozprostře váhu těla
čekáš na slunce až
potopí tě

-
stroje na polích
bohové v oblacích
prachu. nazí v brázdě
blíží se válce

nemyslet ve tvarech

peklo je poznání
naučitelnosti lásky
nebe pak milosti
bez zákona

-
nahý se svléknout
nemyslet ve tvarech.
umýt okna a zrcadla
nevidět se v nich

-
co přijde
je tu odpočátku
jak látka těla
v němž jsi oděn

-
až proměnění
na sebe pohledíme
uvidíme níž poklady
nastrádané děctvím
a znovu se k nim
ponoříme
cizí už
co nej
blíž

netvoři mají hlad

vstaneš v noci podívat se kdo jsi
jdeš k zrcadlu a pak už jen jdeš jdeš
a pak už nejsi
jen
povahy lidí a zvířat našlapují
na váhy země a rostlin
zvuk odrážený vznášením
ryb a ptáků
vydává počet tíže
ploutví křídel a tlap
važ každý pohyb tvore
netvoři mají hlad
jejich povaha
nenašlapuje
je tichem

-

zmrzlo ptáče
do ledové krásy
tak půvab náhlých
mladých mrtvých
skrytý je v nemožnosti
v nenáhlém stáří být
opaky samých sebe

-

ulíbán je petrův palec v římě
mizí i giaconda v paříži úplně
vydívána